

## EN DRAMATISK REDNING

---

Fredag den 8. marts var jeg på fangst i Sermilik (ved Narssalik) sammen med Peter Eigilsen og Otto Thomsen. Vi regnede med, at turen skulle vare en uges tid.

Godt på vej mod stedet lige syd for keker-tarssuatsiait opdagede vi, at der var for meget is, så vi besluttede os til at komme til fjorden i stedet for og prøve at fiske der. Da det ikke var dårligt vejr, overnattede vi i Akitdlit.

Dagen efter var det også stille vejr, så jeg sagde til kammeraterne, at jeg ville prøve at sætte garn, da jeg mente, der skulle være noget at fange.

Otto blev i båden, mens Peter og jeg gik i land for at se, om vi kunne finde et eller andet sted, hvor vi kunne sætte garn, men vi var ikke kommet ret langt, før vi kunne se fjordmundingen, hvor det var begyndt at fyge. Så måtte vi vende om og se, hvad vi kunne gøre, da vi kunne forstå, det trak op til storm. Vi blev enige om at prøve at få båden op på den mudrede strand, på den anden side af fjorden, og det lykkedes os også i løbet af formiddagen.

Vi var godt tilfredse med stedet, men var lidt bekymrede for at overnatte, da vi hele tiden tænkte på båden, der ville komme til at gynge slemt, når det blev højvande, og den således lå i vandet igen.

Pludselig fik jeg et indfald, og jeg spurgte Peter, hvad han mente, hvis vi overnattede under den store sten, vi havde set oppe på land, i stedet for i båden. Vi blev hurtigt enige, og i fællesskab bragte vi alt fra båden i land for at være sikker på ikke at miste noget, hvis båden skulle synke. Efter at have tømt båden, fastgjorde vi ankeret til en stor sten og tøjrede båden ekstra to steder i forstavnen og tre steder i agterstavnen. Derefter gik vi op til den store sten med alt vores grej og så, at der lå en anden stor sten 15–20 meter foran os, og under den gemte vi så alt, hvad vi havde taget med os i land.

Vi var ikke bange for at fryse om natten, da vi havde taget to vattæpper med os, og det var ikke koldt, selv om det blæste meget.

Ved 7-tiden lagde vi os ned for at sove. Jeg lå og kiggede på båden og blev søvnig, lige før det

blev mørkt, og det samme gjorde de to andre. Vi var faldet i søvn lige efter, men blev vækket næsten med det samme, ved at tæpperne blæste væk fra os. Vi satte os op og kunne nu høre, at stormen var blevet mere larmende, og jeg sagde til de andre, at det sikkert blev orkan.

Peter lyttede, men pludselig sagde han, at det var et stenskred lige i nærheden af os og ikke orkan, og ganske rigtigt, store sten væltede ned omkring os, og jeg sagde til de andre, at de skulle passe på, og vi gemte os så godt vi kunne under den store sten, med armene op over hovedet.

Da larmen var endt, og det blev stille igen, satte jeg mig op og bad en bøn om hjælp sammen med de to kammerater, og vi bad, mens vi rystede af skræk.

Vi kunne svagt skimte vores båd og kunne se, at den lå skævt, men vi kunne ikke gøre noget ved den, da det var blevet helt mørkt. Jeg fandt ud af, at det kun gjaldt at redde sig selv, så jeg sagde til de andre, at vi skulle gå længere ind i land. Vi havde ingenting med os, og vi gik langs stranden, meget udmattede, mod vest, hvor vi kunne se lidt mere lys. Da vi kom til et sikkert sted, satte vi os ned og bad igen og takkede for vor redning.

Det var svært at sove, for vi var bange for at vores båd var sunket. Da det blev lyst, og vinden var løjet lidt af, blev vi enige om at lede efter vores båd. Peter og jeg gik, mens Otto blev tilbage. Vi havde ikke gået ret langt, før vi kunne se båden, der heldigvis flød på vandet endnu. Skønt det blæste noget, ville vi prøve at komme ud til den over isen. Vi nåede også båden uden uheld, og der var ikke noget hul i bunden af den, men den havde et stort hul på stævnen lige over vandet. Vi mente dog, vi kunne sejle hjem med den, og startede hjemturen. Da vi nåede vores første lejr, fandt vi en lille ny halvø kun 20–25 meter fra bådens ankerplads, så vi forstod, at vi havde været heldige, at vi kom derfra.

Vi skyndte os at hente vores kammerat, så vi hurtigt kunne sejle fra det uhyggelige sted, og vi sejlede langs stranden mod vest. Ved 4-tiden kom vi i land ved kûtut, fordi vi ikke kunne sejle mere på grund af megen is i havnen.

Jeg kunne mærke, vi blev mere og mere afkræftede, og vi blev nødt til at gå resten af vejen hjem.

Efter 2 timers anstrengende tur nåede vi hjem, og vi kunne bagefter se, det var i sidste øjeblik, vi blev reddet.

- - -

Jeg siger tak til min familie, som havde været med i mine tanker hele tiden, og som havde været med til at gøre noget for mig i den tragiske situation, vi havde været i. Hvis vi havde sovet i båden, havde vi alle tre været døde.

*Indalerak.*

- - - (Fra Frederikshåb-bladet »Pujorsiut»).